

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrť leta 1 gld. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrť leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 12. mal. travna 1878.

List 15.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov krsianstva.

5. Pija IX mlade leta.

Bog ima pri svojih služabnikih različne namene. Marsikteri mu prav natihome služijo. Svet ga ne pozná; še ime njegovo se daleč ne izve. Le družina, ki biva ž njim pod eno streho, in njegovi bližnji sosedje poznajo po nekoliko njegovo blago serce. Mnogokrat ga še le-ti ne znajo po vrednosti ceniti in večkrat je res edini spovednik, ki vé za neprecenljivi biser take izvoljene duše, ki natihome v svoji nedolžnosti zvesto in stanovitno služi Stvarniku v svojem tihem stanu.

Druge pa si Gospod odvoli za učnike narodom. Le-ti pa ne morejo in tudi ne smejo ostati skriti. Po Jezusovih besedah imajo biti podobni mestu zidanemu na verh hriba, ktero se povsod od daleč na okreg vidi; enaki morajo biti luči, ki se ne smé dhati pod mernik, temveč na svetilnik, da razširja po celi hiši svoje svitile žarke. In takim še posebej velja Zveličarjeva beseda: „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in hvalijo nebeškega Očeta!“

Taka svitla luč, ki jo je bil prižgal Gospod za vesoljni svet — in ga je nenavadno dolgo razsvitljevala — bili so Pij IX, naš preljubljeni papež, nepozabljeni oče vsih milijonov katoliških kristjanov. Ne kar navadna luč, temveč solnce so bili, ki nam še po svojem zahodu v prijazni zarji pošilja svoje blagodejne žarke. Smem reči, da nikdar ne bode ugasnila ta zarja — blagi spomin tako blagega svetega moža! Bili so v življenji za izgled vsim: mladim in starim, priprostim ljudem in naj višim vladarjem, veselim in žalostnim. Tudi poznejšim rodovom se bode navdušeno pripovedovalo, kakošni so bili Pij IX, in nekdo je rekel unkrat, da bodo nas celó blagrovali, zato, ker smo v njihovem času živeli.

Tudi vi boste imeli še priliko veliko lepega slišati in brati o velikem, tako dobrem, tako blagem Piju IX. Tukaj vam hočem le iz mladih lét nekoliko povedati, da razvidite, kako morate mladosti zlate leta prav obrabčati, ako hočete kdaj kaj veljati pred Bogom in pred ljudmi.

Pij IX bili so plemenitega stanu. Pisali so se Mastaj z grofovskim pridevkom Ferretti. Grofovska rodovina Mastaj-Ferretti je bila izmed tistih, ki jih imenujemo „dobre hiše“. Dobro imenujemo Mastajevo hišo ne tolikanj zato, ker je bila premožna — terdna, kakor pravijo, temuč zato, ker je bila v resnici po vsem poštena. Že predniki, posebno pa Pijeve starši, bili so blagega serca, neomahljivega značaja, čistih rok, ob kratkem:

verni, krepostni, res vsega spoštovanja vredni katolici.

Skušnja pa uči, da v dobrih hišah so poleg drugega dobrega zlasti — dobri otroci. Učiteljji to kmali spoznamo, ko bi tudi zraven slehernega imena ne imeli zapisane hišne številke itd.

Blagor otrokom, ki imajo tako dobre starše, kakor so jih imeli papež Pij; blagor pa tudi staršem, ki imajo tako dobre otroke, kakor so jih imeli Pijeve. Vidna sreča spremlja take že tu na zemlji. V dokaz tega blagovanja naj edino le to omenim, da skor vsi iz rodovine Mastajeve so čakali nenavadno visoko starost. Oče so umerli 80 lét stari, mati 82, dva brata in sestra čakali so precej čez 80 lét, in tudi Pij sami umerli so v 86. letu svoje starosti. Ali ne pride tu koj vsakemu na misli, da se tukaj vidno vresničneje četrťe zapovedi pristavek: „da boš dolgo živel!“

Pri kerstu dobili so, menda po maternih željah, ime Janez Marija in še pozneje so se radi tako imenovali poleg papeževega imena. In če je le kako ime kdaj kaj pomenilo za prihodnost, je gotovo to dvojno ime. Ne rečem ime samo ob sebi. Sam vem, da bi bilo to prazno vedeževanje, ko bi kdo hotel že kar iz imena, ki ga otrok pri kerstu dobi, sklepati, kakošna bode njegova prihodnost; kakor so namreč nekda neverski latinci sodili, da človeka že ime izda, rekoč: „nomen est omen“. Pri nas kristjanih je to drugače. Mi od kerstnega imena smemo res kaj pričakovati, toda le tedaj kaj prida, ako starši skerbijo in si otrok sam prizadeva, da posnema življenje tistega, čigar ime je prejel koj v začetku svojega življenja. In ravno to se je zgodilo pri Piju od obeh strani. Pobožna mati mu je zato odbrala ime Janez, ker je želela, da bi njen naj mlajši sin bil kdaj tako blagega, milega, nedolžnega serca, kakor je bil oni srečni učenec Jezusov, ktere ga je Zveličar sam med vsemi naj belj ljubil, kateri je pri zadnji večerji slonel na Njegovih božjih persih, da bi se tako rekoč še za slovo navzel milobe in blaženosti Jezusovega presladkega Serca.

Marijno ime mu je izvolila, ker ni nobene reči tako želela, kakor to, da bi bil njen otrok tudi pravi ljubljeneec, otrok Marijin. Zakaj kakor je sv. Janezu umirajoč Jezus svojo Mater izročil, Janeza pa Materi, tako si je beržkone mislila pobožna mati Katarina, naj bode tudi njen Janezek Marijin otrok in Marija naj mu bo mati; Ona naj ji pomaga izrežati ga, Ona naj ji pomaga obvarovati njegovo nedolžnost. Nek dan je klečé pred podobo žalostne Matere Božje imela malega Janezka v naročji, ga je povzdignila in klicala: „O Marija, kakor si nekda ljubljence Gospodovega Janeza sprejela namesto Sina, tako blagovoli tudi tega tukaj

vzeti za svojega sina! Tebi ga postvetim, Tebi ga izročim!"

In materne želje so se spolnile. Malo jih je bilo tako podobnih sv. Janezu; malo jih je še živelo, da bi bili za Marijno čast tako vneti, da bi bili Marijno slavo tako zdatno pospeševali: kakor pokojni Pij IX. O da bi bila dobra mati še pri njegovi zibelji to vedla, kar mi zdaj vemo, kako bo namreč vreden obojega imena: o kako bi bila srečna!

Pod varstvom dvojne matere: skerbne zemeljske in naj boljše nebeške, pač ni bilo pričakovati drugzega, kot prav dobrega, naj boljšega uspeha. V rokah tako dobre matere moralo je služiti k dobremu vse: celó hudobija tadanjega časa, tudi nesreča, še bolezen.

Takrat so bili žalostni časi, tužni za tadanje katoličane. Papeža Pija VI so francoski rovarji v jetništvo odpeljali in sv. Cerkev je bila zelo zelo stiskana. Vsi dobri ljudje so žalovali, in kako Mastajeva tako blaga družina ne bi? Pa Mastajeva hiša ni le žalovala, ampak tudi molila. Grofinja je vsak večer sama molila z otroci in spominjala se je v molitvah tudi sv. Očeta Pija VI.

Da bi blago čutilo v mladem sercu vzbujala, pripovedovala je skerbna mati tudi večkrat Janezku velike britkosti papeževe, kolikor je že takrat mogel umeti. In miločutni sinek je obljuboval materi, da bo še priserčnije molil za namestnika Kristusovega, in res je sam mater vsako jutro in vsak večer opomnil na to molitev.

Neki večer ob molitvi objame grofinja sinčka, solze ji lice zalivajo, in reče mu: „Milček moj, ucoj moramo posebno goreče moliti za sv. Očeta, vihar je pribučal, kterega smo se bali; oboroženi so se jih lotili, vjeti so in peljejo jih iz Rima.“

Sinek je dosihmal zvesto poslušal, pri teh besedah pa se jame z materjo jokati, sklence ročice in moli goreče za sv. Očeta, da je viditi kakor angelček.

Po molitvi vstane, solze kakor svitli biserčki mu še migljajo v nedolžnih očescih in v neki dvomljivosti reče materi: „Pa, mama, kako more ljubi Bog dopustiti, da papeža, namestnika njegovega Sina Jezusa Kristusa tako hudo zadene? Kako more pustiti, da nje, ki so tako dobri, kakor pravite, kot hudodelnika vlečejo v sužnost?“

„Ljubo dete, odgovori grofinja, ravno zato, ker so papež namestnik Kristusov, dopusti Bog, da se z njimi tako godi. Ali se ne spominjaš, kar sem ti pravila iz življenja Jezusovega, kako je Bog in Zveličar, sama čista ljubezen, vendar imel sovražnike, kako so se bili ti sovražniki njega lotili; kako prestrašno so ga terpinčili in so ga poslednjič na kriz približali? In lej, ljubi otrok, Bog je tako hotel, da so papeži podobni terpečemu Kristusu, On tudi dopusti, da se tako godi s sv. očetom Pijem VI.“

„Ali, mama, odgovori otrok, tedaj so uni ljudje hudodelniki, ki tako neusmiljeno delajo s sv. Očetom, kaj ne? In treba je Boga prositi, naj jih kaznuje.“

„Ljubi otrok, odverne grofinja, nikoli ne smemo prositi, da bi Bog koga kaznoval! Spomni se, kaj je Jezus na krizu storil! Molil je za svoje sovražnike, prosil je Boga, naj bi imel z njimi usmiljenje ter naj bi njih hudobno serce k dobremu obrnil. Svesta sem si, da tudi Pij VI ta trenutek tako moli; mi moramo svojo molitev z njihovo molitvijo skleniti in Boga prositi, da bi vse une brezbožne razsvetlil, ki so roke stegnili po sv. Očetu!“

In mladi Mastajček se skloni na kolena in ponavlja očenaš tudi še za sovražnike Pija VI.

Glejte tu prvo cvetlico, ktero je zasadila pobožna

mati v rahlo Janezkovo serce — angeljsko pobožnost! S kolikim veseljem so pač angelji iz nebes gledali to pobožno dete, kadar je bilo v molitev vse zamaknjeno! Sej še nam ljudem se skor ne zdi nič lepšega na svetu, kakor gledati nedolžnega otroka, kadar kleče na svojih nežnih kolenih s sklenjenimi in povzdignjenimi ročicami prav vneto ponavlja svoje priproste molitvice, ktere že zna! Če tudi taki vsake besedice ne razumevajo tako natanko, kakor mi odrašeni; vendar sem si svest, da radostno nosijo pred Božji tron take otročje molitvice angelji varuhi, o kterih posebej pravi Jezus, da vedno gledajo obličje nebeškega Očeta.

Še na obrazu se pozna večkrat taka priserčna bogoljubnost in še za poznejša leta se nekako vraste v ljubeznjivo obličje: kakor pri Mastajčku. Čista, nedolžna, deviška duša dajala je tudi njegovemu telesu neko nadzemeljsko, angeljsko lepoto. Tako lepo je bilo to plemenito dete, s čela mu je sijalo tako ljubo solnce nedolžnosti, da bi bil človek misliti, da ima angeljčka pred seboj. Kolikrat je igraje se z družimi vpricho matere kar naenkrat obstal, malo na stran šel, očesca povzdignil proti nebu, prav rahlo glavico nagnil, kakor bi slišal z višave angeljski glas šepetati: bratec moj! — Kolikrat je smuknil po jedi, ne k igračam, kakor imajo taki otroci navado, ampak skrivaj v materno kapelico, je tam pokleknil in nedolžne ročice sklenil pred podobo ljubega Jezuska, kterega ljubiti in posnemati ga je mati tako lepo učila, ali pa pred podobo nebeške Kraljice, ktero mu je kot naj dražji zaklad tolikrat priporočevala! Oh, otroci, ko kaj takega slišite, ali si ne boste obraza z rokami zakrili in se sramovali, da še svoje navadne vsakdanje molitve tako mlačno, oh večkrat tako merzlo in vnemarno opravljate!?

(Dalje nast.)

Kaj smo podedovali mi katoličani po Piju IX?

(Konec.)

4. Nadaljna zapuščina, ki smo jo podedovali po Piju IX, je toliko svetnikov, ki nam jih je v času svojega vladanja postavil na altar in jih nam izročil. Spominjajmo se japonskih mučencev in toliko drugih, ktere je Pij IX proglasil za svetnike. Tudi v to dedišino smo stopili. Pij IX nam pravi: zatecite se k tem svetnikom, ktere vam dam kot varhe in priprošnjike pri Božjem prestolu; s tem nam Pij IX nazaanja svojo voljo, da se v teh hudih časih, v kterih je sv. Cerkev od vsake človeške pomoči zapušena, ne smemo zanašati na lastno moč, temuč da moramo pritežati k svetnikom in vsega le iz nebes pričakovati. Pij IX nam izročuje za služenje teh mnogoštevilnih svetnikov; sprejmemo toraj radi to dedišino in stopimo po molitvi v občestvo svetniki. Ovi so postali naša lastina: povlecimo jih tedaj na zemljo s tem, da povzdigujemo svoje roke proti njim v nebesa! Naj se duh svetnikov zopet vname na zemlji; naj svetniki zopet oživé v sercih katoličanov! Oh, nimamo več svetnikov na zemlji; edinega, ki smo ga imeli, je nam Bog vzel. Nimamo več svetnikov, ker ne delamo več v zajednosti s svetniki — zavoljo našega posvetnega duha! Poslušajmo našega Očeta Pija IX, ki nas zavrača k svetnikom; podajmo se k njim, premišljajmo njih življenje, stegujemo v molitvi roke proti njim v nebesa, delajmo, kar so delali oni, rabimo pripomočke zveličavne — molitev, pokoro, pogosto prejetje ss. zakramentov, — kajti to je bila zadnja volja, zadnja beseda Pija IX v njegovem zadnjem nagovoru na Svečnico, v kterem dušne pastirje resno kliče, da

naj opominjajo svoje ovčice k pogostemu prejemanju ss. sakramentov.

O kako veselo so od Pija IX za svetnike oklicane duše v nebesih njega sprejele! Kako radost so občutile, ko so ugledale med seboj njega, ki jih je v število svetnikov postavil! Naj bi nam Pij IX v nebesih s svojimi svetniki izprosil duha svetosti in ga nam poslal po Mariji, materi vse svetosti; tega se hočemo vredne storiti, in poslušni biti svojemu očetu. Vsak dan hočemo stopiti v zvezo s svetniki tistega dneva in prositi posvečujoče milosti božje. Oh, mi se tako malo spominjamo svetnikov, dasiravno so naši najboljši prijatli! Gotovo bi bilo nam koriatno in zveličavno, ako bi vsak dan očenaš odmolili k svetniku, svetnici tistega dneva; tako bi stali pod varstvom tistega svetnika; ravno tako lahko bi bilo saj pri mnogih, da bi vsak večer brali življenje svetnika naslednjega dneva. Tako bi s djanjem spolnovali, kar molimo v apostolski veri: „Verujem v občestvo svetnikov“. Ni zadosti samo verovati, temuč v resnici moramo s svetniki v občestvu biti s tem, da njim na čast molimo, njih življenje premišljujemo in njih zglede posnemamo. Vbogajmo toraj Pija IX, zatočimo se radi k svetnikom!

5. Pij IX nam ni zapustil samo svetnikov, ampak tudi vir vse svetosti, on je nam dal presv. Serce Jezusovo. On je vse ude sv. Cerkve, vse svoje otroke posvetil presv. Sercu Jezusovemu; on je zavernil nas vse, da se moramo v tem vihnem času zatekati v to rešivno barko ter kličemo nam vsem: Pojdite združeni (v spremstvu) z Marijo in Jožefom k presv. Sercu Jezusovemu, k studencu vseh milost, — pojdite k presv. Rešnjemu Telesu, k sv. maši, pristopite pogostoma k sv. obhajilu; zedinjite svoje serce z Jezusovim Sercem. Pij IX je bil velik častivec presv. Zakramenta in posebno presv. Serca. Tudi to ljubezen je nam zapustil; slušajmo svojega očeta, ki nas tako ljubeznjivo k Jezusu zavrača, in pribežimo v odperto rano njegove prebodene strani. — Pij IX, apostelj presv. Serca Jezusovega, bo tam gori nam izprosil duha prave pobožnosti do tega presv. Serca. Pijevo serce je bilo zelo podobno Jezusovemu Sercu, tedaj ima velik vpliv, veliko moč do tega presv. Serca, ker je tako blizo njega.

6. Podedovali smo tudi vse nauke Pijeve, posebno pa nauk, kaj da je tisto „liberalno katoličanstvo“, tisto prosto katoličanstvo. Nobene zmote ni on oistreje spodbijal kot prostokatoličanstvo, ter se zamore v resnici reči: Pij IX je celo svoje življenje posvetil v spodbijanje te zmote. Potomci bodo priterdili, da je Pij IX glavo sterl kači prostokatoličanstva. Zato je razglasil „Sillabus“ in nauk o nezmotljivosti: Nobene sprave s satanom, nobene sprave z zmoto! „Non possumus“ — ne morem — je ves čas svojega papeštva klical novopaganskemu avetu. Kakor je klical sv. Janez Kerstnik kralju Herodu: „Ni pripušeno!“ in je bil zato pahnjen v ječo; ravno tako je klical Pij IX Viktor-Emanuelu in njegovemu nasledniku: Ni ti pripušeno v Rimu kralj biti in se polastovati dežele Kristusovega namestnika, — in je zatorej postal jetnik v Vatikanu. Na vse ponudbe k apravi je odgovoril: „Non possumus“: Kristus se ne more zediniti s satanom, svetloba ne s temoto, pravica ne s krivico, — to je nemogoče; Cerkev se ne more zediniti z novošegnim brezbožnim deržavstvom, pravi v Sillabu; jaz ne morem ropa, kterege je storil Viktor-Emanuel v papeževi deržavi, pripoznati za čednost; ne morem Humberta, ki je oropano sprejel za dedišino, za postavnega kralja spoznati, kajti pisano je: „Ne kradi“ in „poverni uzeto premoženje“. — Pij IX je klical ruskemu caru, ki je kot zmagovalc turškega sultana stal na verhuncu mogočnosti, pred katerim se deržave tresejo, — Pij IX, starček brez orožja, je rekel

temu mogočnemu velikanu: „Ni ti pripušeno stiskati poljskih katoličanov!“ Pij ni gledal ne na veljavo osebe, ne na veljavo vlade, pri njem je resnica in pravica veljala čez vse. Kjerkoli je vidil krivico, bodi si pri vladi ali pri osebi, jo je čertil. On ni hrepenel dopasti ljudem ali vladam, kakor omeni sv. Pavel, ker potem bi ne bil služabnik Kristusov.

V to dedišino, v vojsko zoper prosto-katoličanstvo, katero je Pij IX vse svoje žive dni vojskoval, smo stopili tudi mi, njegovi otroci. Zato moramo nadaljevati to vojsko, ktera sicer prizadeva veliko križev in britkost, vendar se jih ne smemo ustrašiti. Pij IX je vrednike katoliških časnikov, te junaške boritelje za sveto reč, vzel v svoje posebno varstvo in je s tem spodbujal duhovne in sploh vse sposobne osebe, naj pobijajo zmote in hudobije, kajti pšenica se mora očistiti ljuške. Pij IX je spoznal, da vlada splošna spačenost na svetu, zato je resno opominjal k pokori, zato je razpisal večkrat sveto leto.

7. Tudi „svete leta“ so dedišina, katero nastopimo. Pij IX ni čistil samo uma pred zmotami z oznanovanjem čistega nauka, ampak je hotel tudi serca očistiti z oznanjenjem brezmadežnega Spočetja in večkrat „svetega leta“. Kaj je nameraval Pij IX s svetimi leti? S temi je klical: Pokora, pokora, pokora! Opominjal je k dolгим spovedim, k resničnemu spreobrnjenju, da bi podobni postali neomadežanemu Spočetju. — Ko je Pij IX leta 1854 svetu razglasil: Marija je bila brez madeža spočeta, je prišel glas iz nebes, namreč Marija s prikazanjem v Lurdu, ktera je poterdila Pijevo besedo: „Jaz sem neomadežano Spočetje“. In ko je Pij IX zopet razpisal jubileje in opominjal k pokori, tedaj je Marija zopet poterdila ta klic, rekoč: Pokora, pokora, pokora.

Tudi ta klic smo podedovali, in toraj hočemo sami delati pokoro, pa tudi k pokori spodbujati. Pa kako slabo je s katoličani v tej zadevi! Vse hrepeni po veselicih, po razveseljevanji in denaru, vse streže napuhu in lišpu, ter je katoličane v očitnem življenji težko ločiti od drugovercev. Kakošen lišp v obleki! Kje je tukaj pokora? Vsi hvalijo in poveljujejo Pija IX, pa le malo jih je, ki spolnujejo njegov klic k pokori. Večkrat se ravno nasprotno vidi, ter ravno tisti, ki preslavljaajo Pija IX, druge vabijo k plesu, k igri in veselici. V sercih mnogih katoličanov je hudobija globoko vkoreninjena, kajti mnogo jih tiči v smertnem grehu. Pij IX je hotel katoličane s „svetimi leti“ grehov očistiti, in njegova zadnja volja, njegov zadnji klic je bil: „Delajte pokoro!“ (Prim. „Apostolat d. Presse“ 3. sušca 1878.)

O božjih potih.

(Dalje.)

4. Božje poti nam priporočajo svetniki in svetnice.

Sv. Ignacij Lojola, ki je bil od pravega cerkvenega duha tako prešinjen, v duhovnem življenju tako čudovito razsvitljen in skušen, ta mož terdi, da se po tem spoznava, kdo ima pravega cerkvenega duha in kdo ne, „če hvalno priznava postaje na svetih krajih, in božje pota“. Tudi on je šel na božjo pot Montserrat na Španjaskem, kjer je položil temelj svoji svetosti; romal je tudi v Palestino, kjer si je nabral moči in poguma, da bi mogel pričeti in končati veliko in silno borbo življenja.

V novi zavezi prvi božjepotniki so bili sveti trije Modri z jutrove dežele, ki so popotovali k jasicam novorojenega Kralja judovskega, ali bolje: k večnemu Kralju samemu. Neko staro prerokovanje jih je vzdig-

nilo, svitla zvezda pa jih je vodila, da so prav prišli v Betlehem k zibelki novorojenega kralja. No, in kaj jim je dala božja pot, tako dolga, težavna in tudi nevarna? Dala jim je sveto vero, sveto življenje, srečno smert in večno življenje. Pervi kristjani pa so radi zahajali na grobe svetih mučnikov, kakor nam sporoča Evzebij o ostankih sv. Polikarpa, pri katerih so se verniki vsako leto na njegov smertni dan zbrali in njegov spomin obhajali. Sv. Pavlin pa nam sporoča, da so verniki o njegovem času radi popotvali na grob sv. mučenika Feliksa nolanskega, da bi si sprosili pomoči. „Dan na dan prihaja po veliko ljudi; ozdravljeni zato, da obljubo spolnijo, bolniki pa zato, da zdravja sprosijo. Navadno priženó seboj goved in družih živali na dar, pokoljejo jih in uboge pogosté.“ Sv. Hieronim pripoveduje o sv. Aleksandru Kapadoškem, da je šel v Jeruzalem na božjo pot. Ravno to terdita Evzebij in Ambrozij o sv. cesarici Heleni, ki je dala nagnjusne malike, od cesarja Elijana Adrijana na svete mesta postavljene, odstraniti in na njih mesto prekrasnih tempeljnóv postaviti. Ta brezbožni cesar namreč je bil dal na mestne vrata jeruzalemske postaviti s kamena izsekanih prešičev, na kalvarski gori kip pohotnega Adonisa, na grob Zveličarjev kip prešestnega Jupitra, in v Betlehemu, kjer so stle jaslice Gospodove, kip sramotne Venere, da bi tako, kakor terdijo mnogi sveti možje, kristjanom te svete kraje primerzil, od obiskovanja jih odverní, in romanje ustavil. Vse to nam pa priča, da so prvi kristjani radi obiskovali te svete kraje, da so romali, kakor pravimo dan danes, da niso mogli sterpeti brez božjih potov.

Sv. Hieronim, sv. Pavla s svoje hčerjo, so šli na božjo pot v Palestino, kjer so tudi ostali, naselili se, sveto živeli in sveto umrli. V življenjepisu sv. Nikolaja je povedano, da je šel ta svetnik v Jeruzalem na božjo pot, in povernivši se domu, bil je na čudovit način izvoljen za škofa mirskega. Jeruzalemski škof sv. Ciril omenja, da so kristjani z vseh krajev sveta v Jeruzalem na božjo pot hodili, in dostavlja, da je to že stara navada. No, in kaki božjepotniki so prihajali v Jeruzalem? Na to nam odgovarja sv. Hieronim tako-le: „Kdo bi naštel vse škofo, mučenike in v cerkveni vedi odlične možje, ki so bili v Jeruzalemu na božji poti! Tudi bi si bili ti aveti ljudje zelo očitati, njih čednost bi se jim bita zdela nepopolnoma, ko bi ne bili prišli v Jeruzalem, na Kalvarijo, počestiti in molit Jezusa Kristusa; kajti od tu so se žarki svetega evangelija razlili po vsem svetu in so ga razsvetlili. Prihajali so pa ti odlični možje in drugi božjepotniki iz Salije, Perzije, Indije in Egiptije, z Egipta, Ponta, Kapadocije, Sirije in Mezopotamije, ob kratkem: z vsega jutrovega sveta. Govoré ti sicer različne jezike, verujejo pa vsi ene isto resnico.“

Božje poti v sveto deželo niso prenehale vse do današnjega dne, da si se je časih terdo godilo božjepotnikom.

Tudi križanske vojske so bile nekake božje pota posebne verate, in sicer orijaške božje pota, ki jim je bil namen iztergati svete kraje iz rok Turkom. Na te božje pota se je vzdignilo dvajset ljudstev s svojimi vladarji in plemiči na čelu, in premnogi so pomerli mučeniške smerti. To so bile velikanske skazovanja vere in verskega mišljenja, kakoršnih nam zgodovina ne more pokazati nikjer drugej; francoski kralj Ljudevít IX pa jih je zapečatil s svojo sveto smertjo.

Po križanskih vojskah so se nastanili oo. Frančiškani v sveti deželi, da na svetih mestih zabranjujejo oskrnjevanja, cerkve vzderžujejo, božjepotnike oskerbujejo, in zaslanjajo dostikrat s svojim lastnim življenjem.

Vsi narodi brez izjeme, ki verujejo v Kristusa, pošiljajo leto na leto svojih božjepotnikov v Palestino, da počasté Boga Zveličarja na onih mestih kjer je živel, terpel in umrl, pokopan bil in v nebesa se povernil. Med temi brezštevilnimi božjepotniki sv. cerkve Kristusove je bilo tudi po kolikor toliko svetnikov in svetnic, n. pr.: sv. mučenik Anastazij, ki je bil nazaj gredé v Cesareji palestinski zaradi svete vere ugrabljen, v železje vkovan, na muke stavljen in na zadnje obglavljen; sv. Birgita, ki je na božje povelje v Jeruzalem popotovala; sv. Janez Kancij, ki je bil sploh na mnogih božjih potih; sv. Angela Meriška, ki se je posebno dolgo mudila na grobu Zveličarjevem, in sv. Aleš, ki je kot nepoznan romar več lét romal po jutrovem.

Sploh je skoraj ni katoliške dežele, ki bi ne imela nobene božje poti; tudi menda nima nobena dežela svetnika ali svetnice, ki bi ne bil šel kedaj v svojem življenju na božjo pot v domačem kraju, ali blizo kam. Sv. Frančišek Saleški, postavim, je romal v Loreto, kjer je Mariji Devici vedno devištvo obljubil; sv. Rajmund Nonaški je romal v neko kapelo Marije Device na meji katalonski; sv. Janez Nepomuški je malo dni pred smertjo romal k Materi Božji v Boleslavo, da je sprosíl potrebne moči in poterjenja; z istega namena je romal zveličani Janez Sarkander k čudodelnemu obrazu Materé Božje v Čestohovo; in zveličani Janez Berhman je romal na Montaigu, da bi si na priprošnjo Marijino nedolžnost ohranil itd.

Kdo bi naštel svetnike in svetnice, in brezštevilne romarje z vseh krajev sveta, ki so svoje dni romali v Rim, na grob sv. apostolov Petra in Pavla! Postavim: sv. Hieronim, Ambrozij, Avguštín, Karol Boromejski, Bonifacij, Anzelm, Tomaž Kenterburški, Janez Kancij, ki je štirikrat peš romal, Birgita, Angela Meriška, Marij, in premnogi drugi. Tudi popotovanje slovanskih blagovestnikov Cirila in Metodija v Rim je bilo z ene strani očitno in slovesno romanje. Seboj sta vzela truplo sv. papeža Klemená, obredne knjige in mnogo učencev za duhovski stan odmenjenih. Na tem romanju sta se mudila tudi na slovanski zemlji, in sta našim prednikom blago vést oznanovala. Ta pot je zaznamovana s cerkvami in kapelami sv. Klemená. Kakor sta namreč zaznamovala pot, po kateri sta prihajala z bizantinske države vse gori prav do meje česko-bavarske, ravno tako sta zaznamovala pot, po kateri sta romala z Moravskega v Rim. Pri nas na Kranjskem sta naredila te-le postaje: Mojstrana (f. Dovje), Rodnje (f. Breznica), Tupaliče (f. Preddvor), Suhodole (f. Komenda). Ena postaja je potem v Bukovšici, in ena kapela ali cerkev sv. Klemená je svoje dni gotovo stala tudi v selški fari. Tudi po Furlanskem, Beneškem vae tje do Rima je takih postaj, ki nam kažejo, kod sta sveta romarja s svojimi učenci popotovala. In ko sta prišla pred Rim, prišli so jima papež Hadrijan II z vso duhovščino naproti, slovesno so ju pozdravili, in v slovesnem sprevedu spremili truplo sv. Klemená v mesto.

(Dalje sledí.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (Apostolski blagoslov.) Škofjski list št. 4. 1878 ima naslednje naznanilo:

Apostolski blagoslov.

Precej ko so bili sv. Oče Leon XIII izvoljeni za poglavarja sv. Cerkve, sem Jim v imenu stolnega kapitelná, vsega duhovstva in vernikov naše

škofije po apostolskem poslanstvu na Dunaju opravil naznanilo podložne vdanosti, in Njih Svetost so po prevzvišenem apostolskem poročniku na Dunaju vsim poslali apostolski blagoslov. To naj se blagovoljno oznani z lece vernikom.

Knezoškofijstvo v Ljubljani, 5. sušca 1878.

Krizostom.

Iz Ljubljane. Cecilijanske družbe odbor je oziroma zadnjič omenjenega svojega mesečnika dal naslednji „Oklic in vabilo. Cecilijino društvo, katerega namen je: povzdiga in pospešek kat. cerkvene glasbe v smislu ter duhu sv. cerkve, na podlagi cerkvenih določb in ukazov, izbralo si je v doseg tega namena med drugimi pripomočki tudi priporočanje, naznanovanje, razširjevanje v cerkvenem duhu zloženih kompozicij in podučnih muzikalnih ter liturgičnih spisov. Spisala se je in tiska se že knjižica: „Cerkvena glasba, kakošna je in kakošna bi morala biti“, katera je namenjena društvenim udom kot brezplačno darilo, ki utegne do Velike noči že v njihovih rokah biti. To pa ni zadosti. Pri občnem zboru meseca junija lani razodela se je želja, naj bi se ustanovil časnik, ki bi pospeševal društvene namene s spisi in muzikalnimi prilogami. Ta želja ima se kmalu spolniti in z mesecem majnikom na svetlo priti I. številka „Cerkvenega glasbenika“. — „Cerkveni glasbenik“ bode izhajal po enkrat na mesec ter prinašal v veliki osmerki 8 str. teksta in 4. str. muzikalij. Obravnaval bode vse, kar spada v okrožje cerkvene glasbe: posamezne dele službe Božje, mašo, litanije i. dr., zgodovino cerkvene glasbe, životopise cerkvenih skladateljev raznih vekov, rabo orgelj. Poročal bode o stanju in napredku naše orgljarske šole in cerkvene glasbe v posamesnih cerkvah naše in drugih škofij; tudi bode dajal lahke, praktične in vendar dobre muzikalne priloge. — Nočemo veliko obetati; čas sam bode nas učil, kaj „Cerkveni glasbenik“ spolniti hoče in spolniti more. — Prosimo pa vse prijatelje cerkvene glasbe, posebno častite gosp. duhovnike, gosp. učitelje in organiste, kateri ji hočejo in morejo pomagati, da se zapuščena reva bliža svojemu idealu, podporo z obilno lastno naročbo, nabiranjem naročnikov in mnogim dopisovanjem, kajti le po tem je obstanek in razvitek „Cerkvenega glasbenika“ mogoč. — Naročnina „Cerk. glasbeniku“ bode za l. 1878 le 1 gold. 50 kr., za ude „Cecilijin. društva“ pa le 1 gold., ki naj se pošilja čas. gosp. Bohincu, knezoškof. tajniku in blagajniku „Cecilijinega društva.“ — Naj bi to gotovo koristno podvzetje našlo vsestranske podpore. V to pomози Bog in sv. Cecilija!

Odbor „Cecilijinega društva“ v Ljubljani.“

V Gorici, 7. aprila. Naša prečastita duhovščina bo dobila letos za pirhe poboljšek h kongrui (duh. plači). To bodo gotovo veseli velikonočni prazniki! Toda ne veselite se prenačlo, poboljšek je jako siromašen, in redki so, ki bodo obdarovani. Tako na primer bo dobil v nekem dekanatu, ki šteje 13.744 duš, zmed šestnajst duhovnov le eden majhno podporo okoli trideset goldinarjev! Po drugih dekanatih je nekterim odločena nagrada po petindvajset goldinarjev. To je v resnici siromašna podpora. Po drugih krajih so zopet nekaj prav originalnega iznajdli. Tako imenovane „provizorične kurate“ in „neodvisne vikarje“, katerih duhovnj število duš še 300 ne presega (več od njih ima komaj po 200 duš), so prištelili gospodje v Terstu inštaliranim župnikom, in dobili bodo precejšno nagrado. Tako se godi, ako se hoče vse po enem kopitu meriti.

Post gre h koncu, pa nisem še sporočil, katerega postnega pridigarja imamo letos v naši metropolitanski cerkvi. Imenuje se P. Alojzij Rosa, iz družbe Jezusove, pa nima toliko poslušavcev, kakor kak menih frančiškan ali kapucin. Naši Goričani, katerim je postni čas nekaka „sezona“ za pridige, naj rajše vidijo meniha na leci. Za prihodnjo sezono — tako se sliši — pride sloveč kapucin iz Tersta, ki je že enkrat v Gorici imel postne pridige. — Slovenske postne pridige ima v cerkvi sv. Ignacija ob petkih in nedeljah g. Matija Kravanja, beneficijant in nadškofijski tajoik (predmet pridigam je razlaganje sv. križevega pota), nemške pa kaplan gosp. Fr. Vidic (predmet je terpljenje Kristusovo in njegove neveste sv. katoliške Cerkve) ob nedeljah in praznikih.

Ker že o postnih pridigah govorim, naj še omenim, da je v bližnjem Korminu postni pridigar, frančiškan iz Kopra, nagloma umerl. Nekoliko pregretemu so se pljuča vnele in v štirih dneh je bil merlič.

Pretečeni dve nedelji, 31. sušca in 7. mal. travna, smo imeli na Goriškem dva velikanska tabora. Politično društvo „Sloga“ ju je osnovala v Kviškem in v Kobaridu, in obakrat je bilo blizu po 5000 ljudi skup privrelo. Javno so na znanje dali, da nočejo priti pod vlado sina kralja „poštenoviča“, temuč tirjajo, naj jih avstrijska vlada brani in varuje pred nesrečo, v katero jo hočejo spraviti nekteri italijančiči.* Navdušenost je bila velikanska. Iskren govor predsednika društva „Sloge“, deželnega poslanca in profesorja kmetijstva Fr. Povšeta, ki je govoril za to, naj se sklene adresa vdanosti do presvitlega cesarja, bil je neštevilnokrat odobran od gromovitih in burnih klicev navzočih, ravno tako tudi drugi govori. Bog daj, da bo sad teh taborjev ta, da slavnim deržavnikom ne pride na misel kos slovenske dežele odstopiti in Slovence vreči v žrelo laških rogoviležev, nikdar ne siteda moloha!

Postne pesmi.

IV.

(Poleg nemškega: „Hebet Augen und Gemüther.“ — Cecilija, stran 28.)

Serca in oči dvigujte,
Grešniki verh Golgate;
Tam dobroto — premišlujte,
Muke Jezusa strašné.

Glejte, Božji Sin edini,
Kakor Jagnje vesa volján,
V neizrekljivi bolečini
Je na križu prikovan.

Med morivci Bog umira,
Med krivičnike je štet,
Svete roke razprostira,
Rad otél bi grešni svet.

Čuj, razbojniku odpuša,
Obljubuje mu n-bó;
Pridi k Njem' skesana duša,
On zaverget te ne bo.

*) So pa ne le „italijančiči“, ampak tudi zlasti in posebno neki laški gorostaši, kakoršne pri nas ne kar nemški psevdoliberalci, ampak celó neki „domoljubi“ radi za „poštenjake“ cenijo in razglasujejo!... Lepe ti doslednosti? V tako mišnico se vjame, kdor nima za vse enake vage! Vr.

Ah! oči ima že vderte,
Ki za greh tvoj smert terpi;
'z svete mu strani odperte
Zgolj ljubezen še žari.

Grešnik, v to presveto rano
Se zateci, se zapri,
In ko klican boš v neznano
Večnost, dušo v nji otmi. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Posnetek nagovora sv. Očeta Leona XIII od 28. sušca 1878. (Konec.) S težkim srcem sprejmejo sv. Oče to butaro, le ker menijo, da se volji Božji ne smejo ustavljati. Vse upanje stavijo v Gospoda, da jim bo dodelil tudi moč, ker jim je butaro naložil. Obetajo pa slovesno, da nič jim ne bo svetejše, kakor da z Božjo pomočjo sebi izročeno dobroto katoliške vere ohranijo, pravice in koristi sv. Cerkve in apostolskega Sedeža branijo, in za zveličanje vseh skerbijo. Tudi svoje življenje so pripravljene za to darovati.

Zaupajo pa tudi, da jih bodo kardinali podpirali s svojim svetom in modrostjo, kakor je podpiralo Mozesu unih 70 mož izmed izraelskih starčkov, ki jih je bil k sebi poklical, da naj mu s djanjem in svetom skerbi olajšujejo pri vladi ljudstva.

Dalje omenjajo kakor sladko tolažilo, da z apostolskim pismom od 4. sušca so v Škociji srečno doveršili novo ustanovljenje katoliške hierarhije (cerkvene vlade), kar je bilo pričeto že od Pija IX, in upajo obilnega sadu od te naprave.

Sv. Oče se terdno zanašajo, da bodo kardinali svoj trud zedinjali z njihovim v varstvo sv. vere, v brambo apostolskega Stola, v poviševanje časti Božje, sej veliko je skupno plačilo v nebesih za skupno delo v prid sv. Cerkve na zemlji. „Ponižno tedaj molite k preusmiljenemu Bogu pod mogočnimi priprošnjami neomadežane Božje Matere, sv. Jožefa, nebeskega varha Cerkve, in ss. apostoljnov Petra in Pavla, da naj Bog nam bode milostljiv, da vodi naše misli in djanja, čase naše službe v dobro obrača in poslednjič čola Petrov, ki nam ga je na viharjem morji voditi izročil, po utolaženem viharji in valovih pripelje v doželeni zavetnik miru in pokoja.“

Po nagovoru je subdekan kardinal Pietro v imenu kardinalov sv. Očetu naznanil naj globokejši vdanost in pokorščino do apostolskega prestola.

Službo kamerlengovsko so nato sv. Oče izročili kardinalu Kamilu di Pietro.

Podelili so papež dalje več škofovskih naslovov in sedežev. Med drugimi je dunajski vojaški vikar dr. Anton Gruša postal škof Karejski i. p. i. (med neverniki); več škofij na Škotskem, nekatere v Ameriki in Aziji.

Naslednjič so sv. Oče, kakor je šega, obmolili veroizpovedanje in prisegli na apostolske ustanove in zapovedi. Nekateri vikari škofje so prejeli „pallium“ (nadškofovsko znamenje), ameriški kardinal z novega Jorka Mak-Closkey pa kardinalski klobuk.

Rimsko. Odkar so sv. Oče Leon XIII postali papež, sta umerla dva kardinala, namreč: Amat, starosta kardinalov po izvoljenji in edini izmed kardinalov, ki se ni mogel vdeležiti konklava (volitve papeževe) zaradi bolezni; in 6. aprila kardinal Berardi za mertudom.

Sultan je kardinalskemu zboru v enem telegramu naznanil sožalost zaradi smerti Pija IX, v drugem pa veselje zaradi povzdignjenja Leona XIII. Ker sv. Stol

nima poslanca v Carigradu, se je sultanu zahvalil po mona. Ant. Mar. Grasselli-u, apostol. delegatu v Carigradu. Bil je sultan silno razveseljen in obljubil je močno brambo za katoličane v njegovem cesarstvu. Bog daj!

Postni pridigar v Karminu, o. Salvator, iz reda ob-servantov, je umerl za pljučnico, dokončavši komaj polovico postnih govorov. Na sv. Jožefa dan ga je bolezen napadla na prižnici vled velikega trudenja in natezanja. Posel postnega pridigarja po Laškem je silno težek, kajti morajo po štirikrat na teden pridigovati večidel po stolnih in velikih cerkvah. Gotovo je Bogu ljuba smert takega, ki umerje v spolnovanji svojih dolžnost za razširjanje Božje slave in za spreobračanje grešnikov, in je ravno nasprotna nagli smerti toliko posvetnežev, kateri si jo nakopljajo pri plesu in razuzdanih veselicah, in se je res bati, da marsikteri tako rekoč priplešejo v pekel.

Liberalni časniki tožujejo o silno pogostih samoumorih, ki se skoraj vsak dan tu pa tam pripetijo, in se obračajo s prošnjo do učiteljev in družih vpljivnih oseb, naj bi ljudi svarili pred aramtom in nesrečnim samoumorom. Toda, zdaj žanjete, kar ste sejali! Vi ste lagali, da človek nima neumerjajoče duše, da izhaja od opice; vi ste iz šol odstranjali božje podobe, ste hotli iz njih keršanski nauk izključiti, ste na vso moč katehetom ta nauk obteževali, kerčili: zdaj hočete pa brez podlage svete vere jéz postaviti strašnemu hudo-delstvu samoumorov?! Kdaj in kje vas bo pamet srečala?

Cesarjevič Rudolf se je na svojem potovanju tako vljudno in možato obnašal, da si je na vseh dvorih ptujih vladarjev pridobil spoštovanje in sočutje. Posebno se je odlikoval v očitnem spoznavanju sv. vere po zgledu visoke cesarske rodovine, pri kateri je sv. vera globoko v srcu vkoreninjena. Tako n. pr. je bival zadnje pustne dni v Berolinu in je bil pustni terek k cesarju povabljen k večerji. Po večerji se je cesarski dvor podal v slovesno okinčano dvorano k plesu, ktere ga se pa naš cesarjevič ni hotel vdeležiti; kajti bila je že polnoč in nastopil 40danski post; tedaj je še nekoliko časa pogovarjaje se s cesarico pri mizi ostal, in kmalo se podal k počitku. Drugo jutro je šel k sv. maši v cerkev sv. Hedvige, in tudi k pepeljenju.

Kaj pravijo k temu lepemu zgledu nizke in visoke osebe, ktere sv. post zlorabijo za veselice in ples? Menda mislijo s tem svoj liberalizem razodevati in duhovnom kljubovati; pa se motijo, in pokažejo, da so le po imenu kristjani. Post ni iznajdba duhovnov, ne vpe-ljan od škofijstev, temuč že v stari zavezi vterjen, od apostoljnov posvečevan po zgledu našega Zveličarja. Tedaj očitno kažejo oskrunjevalci posta, da se ne brigajo ne za aposteljne, ne za Kristusa, in da le svoj trebuh čislajo in časté!

Cvet in sad zreste molitve.

Prošnje.

Goreč duhoven je močno zbolel in se toraj pripo-ručuje in lepo prosi drage Marijne častilce za devet-dnevnicu ali vsaj za ljubo molitev, da bi zamogel po prošnjah N. lj. G. presv. Serca zadobiti ljubo zdravje za spolnovanje velikih velikonočnih dolžnosti in opravil. Zahvala se bo po „Danici“ naznanila. — Ravno tako sta priporočena v dušnih in telesnih potrebah: nekdo z Gorenjskega, in nekdo iz Ljubljane. — Goreče je pri-poročen prav nevarno bolan duhoven pastir. — Posled-njič oseba v dušnih potrebah.

Družbine zadeve.

V molitveno družbo (bratovščino) Naše ljube Gospé presv. Serca se je vpisalo na novo mesca prosenca 1175, svedčana 806 in sušca 404 novih udov; vseh skupaj šteje tedaj naša podružnica že 72.754. Marija naj sprosi svojim častilcem obilnega dušnega in telesnega blagoslova.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali traven.

I. Glavni namen: Vsesplošno poboljšanje katoličanov, srečen nastop novega papeža, in zmaga sv. Cerkve — posebej še, da bi se rusko-turške zadeve obrnile v prid katoličanstvu; in za vredno velikonočno spoved in obhajilo vseh katoličanov.

II. Posebni nameni:

16. mal. travna. Sv. Kalikst. Priporoč.: Redovniški stanovi in njih naprave. Nekaj posebej priporočenih oseb v dušnih in telesnih potrebah. Vredna velikonočna spoved in obhajilo.

17. Sv. Rudolf. Priporoč.: Birmanci. Slaboumni in nezmožni za Zakramente. Več zakonskih nadlog.

18. Veliki četrtek. Priporoč.: Vsi, ki niso še velikonočne dolžnosti spolnili, in kateri so jo nevredno storili. Jutrovi in ameriški Indijani. Vsi v smertni nevarnosti.

19. Veliki petek. Priporoč.: Vdeleženje Gospodovega terpljenja s pravo ljubeznijo in potrpeljivostjo. Vsi terdovratni in zagrešeni. Več oseb za posebne milosti.

20. Velika sobota. Priporoč.: Spoštovanje pri procesijah Gospodovega vstajenja. Novi keršenci za ohranjenje nedolžnosti. Svete mesta v Palestini in spreobrnjenje une dežele.

Življenje štirnajsterih pomočnikov v sili.

XIII. Sv. Katarina, devica in mučenica.

(Dalje.)

Po prejetem svetem kerstu je sveta devica Katarina neprenehoma Jezusa Kristusa prosila, naj jo sprejme med svoje izvoljene neveste, ter mu je vedno devišstvo obljubila. Nebeški ženin spolni, kar ji je bil poprej v prikazni obljubil. Jezus Kristus stopi k nji v nebeški svitlobi in obdan s trumo angeljev ji na perst natakne zaročilni perstan, imenuje jo ljubljeno nevesto in zgine. Ko se devica prebudi, najde na svojem perstu rudeč kast obroček, in spozná po svetem Duhu, da je bila s svojim nebeškim ženinom po duhovno poročena. Odlej se je Katarina z vsem srcem obrnila k Jezusu, svojemu nebeškemu ženinu, ter si je z vso močjo prizadevala čedalje bolj in bolj ga spoznavati in ljubiti. Odpovedala se je svetu, in pečala se je le s pobožnimi služabniki in služabnicami svojega Gospoda, rada pogovarjala se le od svojega nebeškega ženina in o svetih rečeh; tako je dospela na visoko stopnjo verske učenosti. Po smerti svoje pobožne matere je jela podedovati bogastvo v obilni meri deliti ubogim, ker je v duhu previdila, da bo mogla kmalo dati življenje za voljo spoznavanja svete keršanske vere.

Tisti čas je na Jutrovem vladal cesar Maksimin, prav surov, prederzen in hudoben človek, ki se je bil iz pastirkega bleva povzdignil na cesarski prestol. Ta satan v človeški podobi je čistost med naj večji pregrehe štel in silno razuzdano živel; bil je sklenil vse kristjane z zemlje potrebiti. Prišel je bil na svojem

popotvanji iz Azije na Egiptovsko v Aleksandrijo in je napovedal veliko slovesnost na čast maliku Serapid-u v podobi velikanse kače, ki so jo Egipčani kot boga častili. Cesar je vsem mestljanom pod smertno kaznijo ukazal iti v tempelj tega malika, mu darovat. Cesar sam je kot naj višji mališki služabnik daritev opravljal, in je hotel, da naj vsi k nji pridejo. Slovesno darovanje se ob napovedani uri začne. Velik hrup, vpitje in jok se po mestu razlega, ker beriči in vojaki uboge kristjane s korobači opletajo in v tempelj k darovanju silijo. To slišati in viditi se v Katarini vname sveta jeza; pokriža se, vzame seboj nekoliko naj starejih služabnikov in hiti v tempelj. Zbrano ljudstvo v tempelju se imenitni gospodičini umika, da lahko naravnost pred cesarja stopa. Stojé pred cesarjem sveta devica vzdigne oči v nebo, in mu začne brez strahu očitati nečloveško in krivično početje zoper uboge kristjane, njegove naj boljši podložnike, in mu z gorečo govornostjo dokazuje neumnost in nesramnost malikovanja, ki ga je satan našel in med narodi vstanovil, da se jim dá častiti v malikih. „O slavni cesar!“ mu reče, „jenjaj tedaj ubogo ljudstvo s svojimi sleparijami zapeljevati in pogrezovati v večno pogubljenje! Tvoji bogovi so les, bron in kamen, naš Bog pa je v nebesih, ki je nebó in zemljo vstvaril, in je svojega edinorojenega Sina iz ljubezni do nas ljudi poslal na svet, da nas je s svojo smertjo rešil greha in večnega pogubljenja; le samo ta je edini pravi Bog.“

Vse ljudstvo v tempelju stermi nad zgovornostjo serčne, neprestrašene device; cesar pa ves osupnjen ji ne more kar besedice odgovoriti, takó močno ga jeza tare; ukaže pa jo na svoj cesarski dvor peljati, kjer bo po dokončani daritvi z njo govoril. Po opravitu v tempelju se verne cesar na svoj dom, in Katarino precej k sebi pokliče, ter jo vpraša: „Čegava si, in kakó ti je ime?“ Sveta devica mu odgovori: „Hči egiptovskega kneza sem in Katarina se imenujem. Po milosti Božji pa sem kristjana in z nebeškim ženinom zaročena.“ Maksimin stermi nad njeno čudovito lepoto, in si misli, da neka izmed njegovih boginj pred njim stoji; zatoraj se ji s prav sladkimi in priliznjenimi besedami uklanja. Katarina mu odgovori: „Misli si zastran mene in moje lepote, kar ti je ljubo in drago; vendar pa vedi, da moje telo ni nič drug-ga kakor prah in pepél, duša moja pa je po podobi Božji vstvarjena. Spoznaj tedaj vsegamogočnost in modrost našega Boga, stvarnika nebés in zemlje, ki premore iz slabe tvarine vstvariti lepo podobo, ki jo občuduješ. Spoznaj pa tudi nezmožnost tvojih bogov, ki jih naš Bog lahko v trenutku potare.“ Cesar se čuti nezmožnega učeno in bistroumno devico z besedo ugnati, ukaže jo spred sebe odpeljati; ob enem pa zapové, vse naj bolj sloveče modrijane in učenjake svojega cesarstva v Aleksandrijo poklicati, naj bi jo s svojo modrostjo in učenostjo ugnali in preverili.

(Dalje prih.)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Duhovsko podporno društvo.) V društvenem odboru se je letos nekoliko spremenilo. Č. g. dr. Šterbenc je zapustivši Ljubljano stopil iz odbora, č. g. Brodnika M., dekana Šmarskega, pa je nenadoma pobrala nemila smert. Naj bo posebno vsm. č. g. udom priporočen v memento. Stopila pa sta v odbor č. g. Jerić in Kljun, dosedanja namestnika. Za tajnika je bil v drugi odborovi seji 27. svedčana izvoljen g. J. Flis.

Imenik č. g. udov duhovskega podpornega društva v letu 1877 se bode veliki četrtek po dekanijških

potih razposlal v. č. gg. dekanijским poverjenikom, ki so ob enem vljudno prošeni, naj bi ga blagovolili po župnijskih potih, ki pridejo po sv. olje, med posamezne ude razdeliti.

Iz računa se sprevidi, da sedanji čas tako potrebno društvo dobro napreduje. Dobilo je dvanajst gg. udov 970 gl. podpore. Društvena matica znaša 9900 gl., premakljivo premoženje pa 2530 gl. 43 kr. Toraj ves imetek skup 12.430 gl. 43 kr. Naj bo društvo s tako blagim namenom naj toplejše priporočeno vsem p. n. dosedanjem udom, pa tudi neudom, da se bo matica bolj in bolj pomnožila in tako pripomogla k vedno večji samostalnosti in neodvisnosti.

Iz Vincencijeve družbe. Zadnje tri dni unega tedna je bil v Ljubljani čast. g. vizitator vincenških družb. Družniki so dobili lepo priliko vdeleževati se nekakih duhovnih vaj, ki jih je ta izverstni gospod z njimi obhajal v alojzijanski kapeli. Vsak dan zjutraj po sv. maši in zvečer o 7^h je imel kaj čverste govore o ubožnih, o njih vrednosti pred Bogom, o skerbi za njih dušne in telesne potrebe. Kdor je tega moža slišal, mora spoznati, da taki govori pomagajo več k ljudski povzdigi in so več vredni, kot vse brezverske modrovanja in debele knjige o „humanizmu“. V nedeljo zjutraj so imeli družniki v hiralnici skupno sv. Obhajilo. Bog plačaj verlemu gospodu!

Podpornikom družbe sv. Vincencija. Dobro bi bilo, da svoje mesečne ali letne prineske v družbo oddajo zdaj, kateri jih še niso oddali, ker delal se bo poštév in letni zapisnik, v katerem so poznamnjani darovi, ki so se skoz leto oddajali.

Tombolo bo katoliška družba napravila Belo nedeljo ob 6 zvečer svojim družnikom, in sicer zadnjikrat v sedanjem svojem stanovanji, v Virantovi hiši.

† **G. Matej Finc**, mestni ranocelnik, znani priljudni gospod, je po dolgi bolehnosti, previden s ss. zakramenti, 9. t. m. umrl v 72. letu svojega življenja. Pokop prav lep je bil 11. t. m. ob 5 popoldne. Bog mu daj večni mir.

Cerkveno obiskovanje in birnanje bode v dekanijah Trebanjski in Novomeški:

5. maj. dopoldne v Trebnji, popold. v št. Lorencu;
6. maj. dopoldne v Čatežu;
7. maj. dopoldne pri sv. Križu, popoldne v Mirni;
8. maj. dopoldne v št. Rupertu;
9. maj. dopoldne v št. Janžu;
10. maj. dopoldne pri sv. Trojici;
11. maj. dopoldne v Mokronogu;
12. maj. dopoldne v Trebelnem;
13. maj. dopoldne v Šmarjeti;
14. maj. dopoldne pri Beli cerkvi, — popoldne v št. Petru;
15. maj. dopoldne v Mirni peči, — popoldne v Prečini;
16. maj. dopold. v Šmihelu, — popold. v Bavtavasi;
17. maj. dopold. v Stopičah, — popold. Podgradom;
18. maj. dopoldne v Brusnicah;
19. maj. dopoldne v Novem mestu;
20. maj. dopoldne v Toplicah, — popoldne v Poljanici;
21. maj. dopoldne v Čermošnjicah, — popoldne v Soteski;
22. maj. dopoldne v Žužemberku, — popoldne v št. Mihelu;
23. maj. dopoldne v Hinjah;
24. maj. dopoldne v Doberničah, — popoldne v Ajdovici;
25. maj. dopoldne v Ambrusu;

V Ribniški dekaniji:

1. rožnika dopold. v Lašičah, — popold. na Robu;
2. rožn. dopoldne v Ribnici, — popoldne v Dolnji vasi;
3. rožn. dopoldne v Sodražici, — popoldne v št. Gregorji;
4. rožn. dopoldne v Loškem potoku, — popoldne na Gori (vizit.);
5. rožn. dopoldne v Novi štifti;
6. rožn. dopold. v Dobropolji, — popold. v Strugi.

V Gorici so prevzvišeni nadškof 15. sušca podelili tonzuro in nižje rede sledečim gg. bogoslovcem. Drugoletniki so: Jož. Kadenaro, Jan. Kloboves, Fr. Pavletič; pervoletniki: Pet. Božič, Al. Goljevčček, Fr. Kodrič, Goth. Pavletič, Al. Pipan in Ant. Sirotič. — Ravno ta dan so dobili subdijakoniat, 20. dijakonat in 22. mašništvo gg.: Fr. Rožič, P. Marijan Širca, P. Rajmund Podlipec, P. Ubald Repnik; Fr. Rocco, iz Poreške škofije, samo dijakonat.

Poslednje novice. Z Dunaja ima „Unità“ 8. t. m. telegram, da nada do miru je skor čisto zginila. Pa najberže je to zopet le ropot angleške in še kake druge politične zavistnosti; kajti tri velike vlade so boje edinih misel zastran prenovljenj na Turškem. — Tajno vojno laško povelje je zapovedalo pripraviti 100.000 sodcev suhorja in 20 milijonov patrón. Čemú neki? Hoče mar iti še kje nad kacega papeža?! — Angleško poslanstvo v Petrogradu se pripravlja na odhod (ne mara na videz?).

Duhovske spremembe.

V Goriški nadškofiji: V. č. g. Alojz Torre, župnik-dekan v Teržicu (Monfalcone), je šel v pokoj.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Šim. Zupan, dozda v pokoju, je šel za kateheta na uršulinskih šolah v Škofji loki. — Č. g. Andrej Šarec, beneficijant v št. Vidu pri Berdu, gre za administratorja na Gojzd. — Razpisan je en kanonikat v Novem mestu z dolžnostjo duhovskega pastirstva. — Duhovnja Slavina je podeljena č. g. Jan. Sajevec-u, fajm. v Mošnjah, in ta duhovnja je razpisana 31. sušca. Razpisana je 1. sušca tudi duhovnja Sveta gora v Moravški dekaniji. — Umerl je 15. sušca č. g. Ant. Kozlevčar, v pokoju v Višnji gori. R. I. P.

Dobrotni darovi.

- Za pogorelce „Starovaščane“ v Šentjerneji: G. R. M., nekdanji Šentjernejec, 4 gl. — G. J. St. 1 gl.
 Za pogorelce v Klancu in na Hujah pri Kranji: G. J. St. 1 gl. — Preč. g. kan. Fr. K. v Ljubljani 5 gl.
 Za pogorelce v Hrenovicah: G. J. St. 50 kr.
 Za sv. Ožeta: G. J. St. 2 gl.
 Za begunce bosenske: G. J. St. 1 gl.
 Za misijon v Adrijanopolu: G. J. St. 50 kr.
 Za misijone na Turškem: Neimen. 1 gl.
 Za ameriški misijon: Po č. g. Ant. Tavčarji, fajm. na Raki, 25 gl.
 Za redovnike Trapište v Bosni: Več oseb 5 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. — c v G.: Gratias za posl. in za svet; bode se zgodilo. — G. J. B. v K.: Za šm. oddano zal. in postreženo bode zdajci.